

Fillegløstisse til nr. 36. Kvelsing, fagder og
ålder.

Møre
Volda
Ulvestad

Skåter å reise folk på.

4. Ved forskjellige anledninger.

Det og til hende det, at en gutt an
greip inn og gjorde skøyestikker;
når dei syntes, at det kunne passe.

1. Gikkje akkurat så samle med å slå, men
det var ein av grannarne, som let det
ligge off mykje gras yver all båen, når
dei vaka. Dette var så av år. Um hausten
skrytke dei av alt høyet dei hadde; men um
våren varf dei lodalause. Då måtte dei
gå av gramma eller dei sendte kyne
ut i markja i allslags ur. Ungdamen
hadde maria av han mange ganger.
Denne mannen hadde ei tuis med
å sege „farken“ mange ganger. Når det
var forskjelligt han ikkje likte. Når gam-
lehuset deira varf nedru og flytta
til nytt samt og luis, var det ikkje len-
ge før du fekk naen heller av ungdom
men. Når dei gjekk parli huset, så var
det, at dei kam til „Iha det“ og svinga
parli „Kaj. Fark.“

I skuren når ein stod på åkeren og skar
korn, då var det mange ganger ein fekk
råyna magga si ved, at ein varf skjilt i
halv viss ein ikkje klarde å følge
med. Det var stor skam til å kome ut
for det, så ein hang i så godt ein kunne
alle saman.

8222

Det var ein gammal enkemann, som kom til å gifte seg med ei gammal enke i bygda. Begge hadde hus og voksne barn og fjorden låg i millam. Ho vilde ikkje flytte til han, og han ikkje til henne. So var det ein julekveld han tok båten og reiste til kona si. Dette båten midt i bygda og ikkje der, som kona tunde. Tyledagsmorgen var det stort ståhei. Båten var komen langt oppi bygda. Den stod på danseplatten på meieriet. Dei sens. arjans galne fekk vatn på mølla si, so ein skulde tru af den siste tid var komen. Befane som gjorde det, tok det med knus. ande so. Ein mann med seg kårde båten til sjøen af.

3. Uvestad og Løke hadde meiri i lag. Huset låg nær Uvestad burre lva i millam. Passane gjekk stadig og gnaura for af Uvestad-ungdamen heldt seg formykte på meieriet um kveldane. Meirskja bodde i røde høg. Dei tunde kanskje af ho kunne sprandre av smår eller plåste. Ein søndagsmorgen stod heile bygda på ende for daen på meieriet var komen til den fremste garen i bygda, der ei kane var systir til ei som var kane på Løke. Og ho ikkje høyrt um af den daen kom til bakte. Men langt um lenge, fekk di då slutt på meieriet. Dette skøystriker maraa ungdommen

seg over i lange tider.

B. Det var ein mann i bygda ungdom-
damen var lid av sume tider. Han varf
hvit ande millom ungdomdamen. Bisen og
Snienlen og alltid skulde han legge seg
frammi kva ungdomdamen skulde gjere.

Ein gang varf det fart alf, af han
hadde ein liten, san med seg på
bedehuset. Gulen spurde fann. "Er
det Skygge-huset dette"? "Ja dei
gjekk forbi lasjehuset. Som rime-
ligt var mi ^{varf} fornærma; for me var
godtemplara alle saman.

4. Juledag måtte ingen gå ut for
då bruff dei julgedagsfuden.

5. Og vit ikkje um det var fordi dei
ikkje fekk nokke nytt plagg eller fordi
dei ikkje var ska seg, af dei vengte skje
på julaften.

6. Det kunne kanskje vare mer, men
eg vit ikkje um det passra.

Ragnild Ulvestad.

Mennene, som ikke skaffet julefisk, måtte sitte jule-
natta på nættaket. Muntlig frk. Ulvestad. 18/6. 1954.